

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

◆ בס"ד ◆ פורים ◆ תשע"ד ◆

משנכנס אדר מרבין

בשמחה

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

משמעות חג הפורים - ר' אודי סט

לכל חג יש את הייחודיות שלו, את המשמעות המיוחדת שהוא מדגיש ומבטא בצורה משמעותית יותר. אין הכוונה לכך שבכל השנה הארה מסויימת חסרה, אך בכל חג מודגש פן מיוחד במציאות, כדי שהאדם ינסה להתמקד בפן זה ולעבוד עליו, בשעה שבכל השנה אין מוקדשת לו חשיבות רבה. הפן המרכזי של חג הפורים הוא העובדה שהאדם מורכב משני כוחות – נשמה וגוף, והמאבק בין שני כוחות אלו יוצר באדם התמודדות בין פנים לחוץ. באופן רגיל, לא כל מה שהאדם עושה אכן מתאים לנשמתו, ודברים רבים הנראים לנו כמאפיינים אישיות מסויימת – למעשה הם רק מאפיינים חיצוניים, שאותה אישיות מבליטה כלפי חוץ, אך הם מסתירים מאחוריהם מאפיינים שונים לחלוטין של האישיות האמיתית. ההבחנה בין מאפיינים פנימיים לחיצוניים עולה במגילה במהפכים הרבים שהיא מציגה. אירועים רבים במגילה נראים כמתקדמים בכיוון אחד, אך בסופו של דבר מתהפכים וההיפך הגמור מתרחש: כך יום י"ג באדר, העץ, הטבעת, הסוס והאיגרות – כל אלו נראים כמשחקים תפקיד שלילי, אך בסופו של דבר הם הופכים את עורם ונהפכים לחיוביים. היפוכים כאלו נובעים מכך שהמציאות הנגלית היא למעשה 'משחק', ואינה מאפיינת את הפן האמיתי הפנימי האמיתי של אותה מציאות. כאשר סוף-סוף מתגלה הפן הפנימי של המציאות – ממילא היא הופכת את פניה ומתהפכת לטובה. את הדין "חייב איניש לבסומי בפוריא" (מגילה ז ע"ב) הסביר הרא"ה קוק על פי יסודו של חג הפורים (מאמרי הרא"ה עמ' 153): "נכנס יין יצא סוד. ומאוד צריכים בחיינו שסודות הנעלמים יצאו ויתגלו. על ידי גילויים של הסודות נכיר את עצמנו, נכיר את מה שחבוי בקרבנו. בשעה שאנחנו נבוא לאותה הבחינה של 'לבסומי עד דלא ידע', ניפטר לפחות לשעה מכל אותן הידיעות המטעות אותנו, המוליכות אותנו כשבויים ואין לפדות, כאסירים ואין להתיר, והידיעות המטעות הללו – הן מסתירות ממנו את היסוד".

במילים אחרות, בחיי היום-יום אנו מוקפים במחשבות ובדעות מוטעות, שלא משקפות את אישיותנו האמיתית. מחשבות אלו הן חיקויים של דברים חיצוניים שאינם קשורים לנו, והן גורמות לנו להתרחק מעצמנו. התרחקות האדם מעצמו ומעצמיותו – פירושה התרחקות מהקב"ה, כי הרי האדם ביסודו, בחלק הפנימי שבו, הוא טהור וקשור לקב"ה. ע"י ההשתכרות, האדם מאבד את כל הידיעות שבו, ואפילו אינו יכול להבחין בין ארור המן לבין ברוך מרדכי; וממילא – כל הקליפות המכסות על אישיותו מתקלפות. מאותו רגע, נשארת לאדם רק אישיותו הפנימית, שאינה קשורה למחשבות ולידיעות שנוספו מאוחר יותר. היין אינו מוחק את אישיותו של האדם, אלא חושף את ה"סוד" – את החלק הפנימי האמיתי שבו. בפורים, האדם נחשף לחלק הפנימי הזה, מתוודע לעצמו ולאישיותו בלי התחפושות המכסות אותם במשך כל השנה, ומתוך כך ממילא מתקרב לקב"ה.

למשפחת כיתה י' 3/ שלושה ברכת שבת שלום ופורים כשר ושמח

יו"ל ע"י כיתה י' 3/ ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

בביתו של הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל, אם היו אומרים סתם "הרב", ברור היה לכולם שהכוונה, כמובן, לרב קוק.

הגרש"ז אויערבאך, שהיה אחד מגדולי מעריציו ושומעי תורתו של מרן הראי"ה, זכה עוד בצעירותו ללכת פעמים רבות לסעודה שלישית אצל מרן הראי"ה, ולשמוע את תורתו המאירה. גם בשיעוריו בהלכה היה משתתף באופן קבוע. הוא היה מספר שאת היראת-שמים ושקידת התורה, קיבל בצעירותו מהתבוננות פעם בשבועיים, דרך חור המנעול, בפניו של הראי"ה בעת שישיב ולמד גמרא בחדרו.

והנה, בימי בחרותו, התחברה שמחת הפורים של הרב קוק עם שמחת הקמת ביתו של תלמידו ומעריצו הגרש"ז: בפורים המשולש בשנת תר"צ נישא הגרש"ז לרעייתו מרת חיה רבקה ע"ה, בתו של רבי אריה ליב רוחמקין זצ"ל, מותיקי חשובי המחנכים והמלמדים של עיה"ק ירושלים. כמובן שמסדר הקידושין היה מרן הראי"ה. לאחר הנישואין המשיך לשקוד על תלמודו בכולל האברכים "כרם-ציון", והמשיך לבוא לשיעוריו של מרן הראי"ה.

"נגלה נא את אגרת הפורים הזאת בכל פלאותיה, העומדת ממעל לכל ידיעותיו הפעוטות, ונכריז על כוחו של ישראל המאוחד, המאחד את כל עם ה' לכל פלגיו, שהוא הסוד של היהדות הנצחית, שעל ידו נתרום ונתנשא מעל כל המכשולים אשר בדרך תחייתנו הלאומית, "והיה לה' לשם זה מקרא מגילה".

(מאמרי הראי"ה, 'אגרת הפורים')

"והנה ההארה הנמשכת ביום הקדוש הזה היא ממש מצד קדושת הגוף הישראלי... ועוד שאפילו אם יסולק אור השכל מכלי הגוף, הנה כוחות הגוף בעצמם קדושים הם, ושומרים מכל רע, ומדביקים עצמם לשלמות האמיתית שבאור פני מלך חיים, ע"כ המצווה אז לבסומי, וממשיך אור גדול על ידי זה כמבואר בכתבי הארי

ז"ל"

(עולת ראי"ה א' ת"מ).